

Мигалина Зоряна Іванівна

доктор філософії (освіта/педагогіка)

доцент кафедри англійської філології

ДВНЗ «Ужгородський національний університет», м. Ужгород, Україна

zoryana.myhalyna@uzhnu.edu.ua

<http://orcid.org/0000-0001-8003-9260>

ТРУДНОЩІ АДАПТАЦІЇ ДІТЕЙ-МІГРАНТІВ В НОВОМУ СОЦІОКУЛЬТУРНОМУ СЕРЕДОВИЩІ ТА МОЖЛИВІ ШЛЯХИ ЇХ ПОДОЛАННЯ

Анотація. У статті розглянуто труднощі адаптації дітей-мігрантів у новому соціокультурному середовищі крізь призму полікультурної освіти. Виокремлено ключові проблеми, з якими стикаються діти під час інтеграції: мовні труднощі, соціальна ізоляція, труднощі організації дозвілля, побудова індивідуального освітнього маршруту та труднощі подолання негативної суспільної думки. Наголошено, що саме полікультурна освіта створює умови для подолання цих викликів. Полікультурна освіта розглядається як стратегічний напрям, що не лише сприяє гармонійній інтеграції дітей-мігрантів, а й збагачує освітнє середовище, формуючи атмосферу взаємоповаги й культурного діалогу, сприяє розвитку толерантності та забезпеченню інклюзивного освітнього простору. Метою статті є виявлення та аналіз труднощів адаптації учнів-мігрантів та визначення можливих шляхів їх подолання через призму полікультурної освіти. Для реалізації поставленої мети використано методи аналізу, синтезу, систематизації, порівняння, узагальнення. Діти-мігранти в процесі адаптації зіштовхуються з численними проблемами. Ігнорування цих проблем призводить до зростання соціальної напруги, маргіналізації, виникнення конфліктів і формування стійких упереджень. Полікультурна освіта, навпаки, створює умови для інтеграції, формує почуття належності до нового суспільства і водночас дозволяє зберегти культурну ідентичність.

Ключові слова: діти-мігранти, міжкультурна взаємодія, міжкультурна комунікація, полікультурна освіта.

Вступ. У сучасних умовах глобалізації та зростання міграційних процесів проблема адаптації мігрантів набуває особливої актуальності. Зміна соціокультурного середовища вимагає від людини високої гнучкості, готовності до нових форм взаємодії та здатності інтегруватися у суспільство приймаючої країни. В Україні ця проблема є особливо актуальною. За час повномасштабного вторгнення Росії в Україну зовнішня та внутрішня міграція набули значних масштабів. Чимало людей покинули межі країни і переїхали за кордон, або мігрували у західні регіони, які є більш безпечними. Така міграція часто призводить до непорозуміння та упереджень через певні культурні відмінності. Особливо вразливою групою є діти-мігранти, які часто мають численні труднощі, що створюють бар'єри для успішної інтеграції в нове соціокультурне середовище.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналіз останніх досліджень і публікацій показує, що міграція постає як складне і багатовимірне явище, яке неможливо дослідити лише з позиції однієї науки. Її дослідження вимагає міждисциплінарного підходу. Особливо актуальними для сучасних міграційних процесів є культурологічні та педагогічні дослідження, які дають змогу оцінити виклики інтеграції дітей та молоді, роль освіти у формуванні міжкультурної компетентності та взаємодії культур. Серед відомих зарубіжних науковців, які внесли суттєвий вклад у вивчення цієї проблеми, варто назвати таких, як Дж.Бенкс [5], М.Гаммер [7], С.Ніето [8], К.Слітер [9] та ін. Значна частина досліджень присвячена аналізу освітніх проблем дітей-мігрантів (проблеми адаптації, полікультурна освіта, білінгвальне навчання). Серед вітчизняних дослідників варто зазначити таких, як І.Бахов [4], О.Гуренко [1], О.Пришляк [2], М.Шульга [3] та ін.

Серед науковців, які досліджують проблему адаптації мігрантів варто відзначити Дж.Беррі [6], який запропонував концепцію акультурації і її чотири стратегії: інтеграція, асиміляція, сепарація та маргіналізація. Його модель акультураційних стратегій ґрунтується на двох основних вимірах: ставленням

до збереження власної культурної ідентичності (наскільки мігранти прагнуть підтримувати зв'язок зі своєю культурною спадщиною, мовою, традиціями) і ставленням до взаємодії з культурою приймаючого суспільства.

Поєднання цих двох вимірів формує чотири можливі стратегії акультурації [6]:

1. Інтеграція: мігранти зберігають свою культурну ідентичність, водночас активно взаємодіючи з культурою країни перебування; вважається найбільш ефективною стратегією, адже сприяє психологічному благополуччю, соціальній стабільності та зменшує конфлікти між групами; приклад: українські мігранти в країнах ЄС, які зберігають рідну мову та традиції, але водночас беруть участь у житті громади, навчаються і працюють у місцевому середовищі.

2. Асиміляція: характеризується відмовою від власної культури та повним прийняттям культури країни перебування; може забезпечити швидке соціальне включення, але часто супроводжується втратою ідентичності та почуттям відчуження від власної етнічної спільноти; приклад: діти мігрантів, які швидко переймають мову та звичаї більшості, але віддаляються від культурних традицій своїх батьків.

3. Сепарація: збереження рідної культури при відмові від взаємодії з культурою приймаючого суспільства; призводить до ізоляції, формування закритих діаспор, іноді – до соціальних напружень; приклад: етнічні громади, які проживають відокремлено, користуються лише рідною мовою, створюють власні заклади освіти, бізнес і уникають контактів із місцевими.

4. Маргіналізація: втрата зв'язків як із рідною культурою, так і з культурою приймаючого суспільства; найбільш проблематична стратегія, яка може призводити до психологічних криз, девіантної поведінки та соціальної дезадаптації; приклад: мігранти, які не знаходять місця ані у власній діаспорі, ані в новому суспільстві.

Також варто зауважити, що успішність адаптаційних процесів значною мірою залежить від поєднання індивідуальних ресурсів мігранта (мовна компетент-

ність, рівень освіти, професійні навички, соціальна мобільність) та соціального контексту (наявність програм підтримки, толерантність приймаючого суспільства, державна політика у сфері міграції).

Одним із ключових механізмів успішної соціалізації, інтеграції та адаптації мігрантів до нових соціально-культурних реалій є розвиток полікультурної освіти. Вона формує толерантність, міжкультурну компетентність та готовність до діалогу. У школах та університетах запровадження програм міжкультурної освіти сприяє зменшенню рівня ксенофобії, розвитку взаєморозуміння та створенню сприятливого середовища для адаптації дітей мігрантів. На думку К.Слітер [9], саме освіта, яка визнає різноманітність як ресурс, а не як проблему, здатна знизити рівень ксенофобії та соціальної напруги.

Проблеми полікультурної освіти постійно перебувають у полі зору як вітчизняних [1; 2; 3; 4], так і зарубіжних [5; 7; 8; 9] дослідників.

Згідно з концепцією Дж.Бенкса [5], полікультурна освіта має п'ять вимірів – інтеграція змісту, побудова знань, зменшення упередженості, рівність педагогічних можливостей, розвиток культури школи і соціальної справедливості.

1. Інтеграція змісту (Content Integration). Цей вимір передбачає включення в освітній процес матеріалів, прикладів та інформації, що відображають культурне різноманіття. У підручниках і програмах мають бути представлені історія, література, мистецтво, традиції різних етнічних і соціальних груп. Це допомагає мігрантам бачити свою культуру в навчальному середовищі, що підсилює відчуття приналежності. Для місцевих учнів інтеграція змісту сприяє кращому розумінню культурних відмінностей, формуванню поваги до інших народів.

2. Побудова знань (The Knowledge Construction Process). Учні навчають критично аналізувати, як створюються знання, та усвідомлювати, що культурні контексти впливають на наукові й освітні інтерпретації. Учні вчать бачити, що історія, соціальні науки чи література можуть бути подані з різних перспектив. Наприклад, вивчення історії може включати різні точки зору – як домінуючої культури, так і меншин. Це зменшує однобічність у сприйнятті та розвиває критичне мислення.

3. Зменшення упередженості (Prejudice Reduction). Основна мета – формування позитивного ставлення до культурного різноманіття, подолання стереотипів і дискримінації. Використовуються спеціальні методики та програми, спрямовані на розвиток толерантності. Діти вчать сприймати відмінності як цінність, а не загрозу. Це особливо важливо для адаптації мігрантів, оскільки вони часто стикаються з етнічними та расовими упередженнями.

4. Рівність педагогічних можливостей (Equity Pedagogy). Йдеться про створення таких умов навчання, які забезпечують усім учням рівний доступ до знань і навичок. Викладачі повинні враховувати різний рівень підготовки, мовні бар'єри та культурні особливості учнів. Використовуються диференційовані методи навчання, підтримка дітей з особливими освітніми потребами, адаптовані програми для мігрантів. Завдяки цьому всі учні мають реальні шанси досягати успіхів незалежно від походження.

5. Розвиток культури школи і соціальної справедливості (Empowering School Culture and Social Justice). Цей вимір охоплює весь шкільний клімат, політику та взаємовідносини в освітньому середовищі. Важливо, щоб школа була простором толерантності, взаємоповаги та справедливості. Адміністрація, учителі, учні та батьки спільно формують культуру співпраці, де дискримінація виключена на будь-якому рівні. Така школа не лише навчає, а

й виховує громадян, які цінують соціальну рівність і готові жити в полікультурному суспільстві. Таким чином, концепція Дж. Бенкса показує, що полікультурна освіта – це не лише зміст навчання, а цілісна система, яка включає зміни у навчальних матеріалах, методах викладання, ставленні до учнів та навіть у культурі освітнього закладу.

Мета статті полягає у виявленні та аналізі труднощів адаптації учнів-мігрантів та визначенні можливих шляхів їх подолання через призму полікультурної освіти. **Методи дослідження** – загальнонаукові (аналіз, синтез, систематизація, порівняння, узагальнення) в процесі вивчення науково-методичної літератури.

Виклад основного матеріалу. Діти-мігранти, які опиняються в новому соціальному, мовному та культурному середовищі, є однією з найбільш уразливих категорій у суспільстві. Вони стикаються з труднощами мовного бар'єру, соціалізації у шкільному співтоваристві, організацією позашкільного часу, подоланням негативної суспільної думки, а також з проблемами побудови індивідуального освітнього маршруту. Це негативно позначається на їхній навчальній успішності, комунікативних навичках та емоційному стані. Розглянемо детальніше ці труднощі.

Проблеми з вивченням мови. Мова виступає головним інструментом соціалізації та здобуття освіти, тому оволодіння мовою країни перебування є першочерговим завданням для дитини-мігранта. Швидкість і якість засвоєння залежать від ряду чинників: ступеня спорідненості рідної та нової мови; рівня володіння рідною мовою; попереднього контакту з мовою оточення; готовності дитини прийняти іншу мовну культуру; статусу рідної мови у суспільстві. Якщо він низький, це може спричинити відмову учня від використання рідної мови. Для школяра, який опановує другу мову, аби стати повноправним членом нового соціуму, важливо враховувати різні чинники: особисті потреби й цілі; вплив групи ровесників (підтримка чи тиск); роль сім'ї та рівень її зацікавленості в навчанні дитини; наслідування авторитетів (зокрема, вчителів); а також орієнтацію школяра на інтеграцію чи практичне використання мови. Опанування другої мови відрізняється від вивчення будь-якого іншого предмета, адже мова є вираженням культури, частиною особистісної ідентичності та способом світосприйняття. Вона виконує інтегративну функцію – засвоєння соціальних норм і культурних цінностей через мову, а також інструментальну – використання її для навчання, спілкування, доступу до літератури й медіа. Ступінь володіння мовою значною мірою визначає ставлення до учня з боку вчителів, однолітків та ширшої спільноти.

Проблеми соціалізації у шкільному середовищі. Підліток, що потрапив у незнайому культурну ситуацію, стикається зі складними психологічними викликами. Доросла людина здатна свідомо обмежити коло спілкування, тоді як підліток мусить водночас існувати у багатьох просторах: родині, школі, класі, дворі, мікрорайоні. У всіх цих вимірах він прагне знайти власне місце, бажано – безпечне, проте поєднати різні вимоги часто важко. Невідповідність очікувань і ресурсів може призвести до замкненості, почуття самотності, а іноді – навіть до психологічних розладів. Приклади свідчать: учень може соромитися своїх батьків, які не володіють мовою країни, хоча водночас любить їх і переживає за них. Або ж підліток, що добре навчається у школі, потрапляє під вплив компанії ровесників, для яких навчання не має цінності. Без підтримки дорослого наставника у таких ситуаціях дитині важко зробити правильний вибір.

Труднощі з організацією дозвілля. Часто діти-мігранти не мають безпечних місць для проведення вільного часу. Якщо учень відчуває відчуженість у школі, він шукає групу, готову його прийняти. У такій ситуації велике значення мають підліткові клуби, що діють за місцем проживання. Вони пропонують різні види діяльності, здатні зацікавити молодь і відвернути її від негативних впливів вулиці. Такі клуби не лише сприяють адаптації дітей, а й виконують профілактичну функцію, запобігаючи правопорушенням та формуючи позитивні моделі соціальної поведінки. Якщо ж школа і громада залишають дитину наодинці з проблемами, вона може приєднатися до асоціальних груп, що часто призводить до участі у протиправних діях.

Негативна суспільна думка. Ставлення до мігрантів далеко не завжди є позитивним. Найчастіше упередження проявляються на побутовому рівні. Дискусії щодо масштабів міграції та необхідності збереження культурної самобутності мігрантів нерідко формують негативний фон для дітей, що підсилює труднощі їхньої адаптації.

Труднощі побудови індивідуальної освітньої траєкторії. Кожна дитина має право на власний освітній маршрут, що враховує її здібності й потреби. Однак школярі-мігранти часто не володіють мовою на рівні, достатньому для вибору предметів, які відповідають їхнім інтересам. Допомогу в такому випадку має надавати шкільний радник — фахівець із психології чи соціальної роботи, який координує зусилля вчителів, батьків і самого учня. Проте нерідко виникають суперечності між очікуваннями різних сторін, що призводить до неправильного сформованого маршруту, недостатньої кількості предметів і зрештою — до неможливості вчасно завершити навчання у старшій школі [2].

Успішна адаптація дітей-мігрантів здійснюється в контексті полікультурної освіти. Полікультурне (міжкультурне) навчання є однією з форм соціального навчання і полягає у знайомстві з культурними відмінностями й традиціями в результаті порівняння культур. Таке порівняння приводить до більш точного аналізу й об'єктивного ставлення до власних норм і соціальних систем, подолання забобонів, зменшення напруги в міжетнічних відносинах, формування міжкультурної толерантності, здатності жити і взаємодіяти в умовах культурного різноманіття.

Роль полікультурної освіти у процесі адаптації та інтеграції учнів-мігрантів полягає у наступному:

1. *Формування міжкультурної компетентності.* Полікультурна освіта допомагає учням — як мігрантам, так і представникам приймаючого суспільства оволодіти знаннями та навичками, необхідними для ефективної взаємодії у багатокультурному середовищі: передбачає знання про культурні особливості, традиції, мову та світогляд інших народів; пропагує толерантне ставлення, прийняття відмінностей як ресурсу для збагачення особистого досвіду, а не як бар'єру; формує практичні комунікативні навички: вміння вести діалог без упереджень, вирішувати непорозуміння, налагоджувати співпрацю між представниками різних культур; у результаті формується міжкультурна компетентність, яка є ключовим чинником успішної інтеграції в глобалізованому світі.

2. *Соціальна інтеграція.* Полікультурна освіта сприяє активній інтеграції мігрантів у життя нового суспільства: через спеціальні програми мігранти отримують доступ до мовної підготовки, знань про

громадянські цінності, соціальні норми та правила взаємодії; школа чи освітня установа стає мостом між культурою походження та культурою приймаючої країни; у дітей формується почуття приналежності до громади, що значно знижує ризик ізоляції чи маргіналізації; сприяє вихованню в усіх учасників освітнього процесу почуття спільної відповідальності та партнерства у багатокультурному суспільстві.

3. *Психологічна підтримка.* Адаптація до нової країни часто супроводжується культурним шоком, стресом, почуттям самотності. Полікультурна освіта відіграє тут важливу терапевтичну роль: у школі чи іншому освітньому середовищі створюється атмосфера толерантності та взаємоповаги, яка допомагає мігрантам відчувати себе прийнятими; учні-мігранти отримують емоційну підтримку, що сприяє зменшенню рівня тривожності та невпевненості; визнання їхньої культурної ідентичності в освітньому процесі допомагає зберігати зв'язок із власним корінням, водночас відкриваючись до нових впливів; це суттєво знижує ризики депресивних станів, сприяє більш гармонійному процесу адаптації.

4. *Профілактика конфліктів.* Полікультурна освіта є потужним інструментом попередження ксенофобії, дискримінації та міжетнічних конфліктів: вона формує у молодого покоління цінності взаємоповаги та рівності, вчить розпізнавати й долати упередження; учні навчаються сприймати різноманіття культур як джерело розвитку, а не як загрозу; знижує рівень соціальної напруги та запобігає виникненню конфліктів на міжкультурному ґрунті; у довгостроковій перспективі полікультурна освіта сприяє вихованню «громадян світу» — людей, здатних жити у відкритому суспільстві, де панує діалог і співпраця.

Таким чином, полікультурна освіта виконує подвійну функцію: допомагає мігрантам швидше адаптуватися в новому середовищі та одночасно готує приймаюче суспільство до життя в умовах культурного розмаїття.

Висновки. Дітей-мігрантів можна охарактеризувати як одну із соціально проблемних груп населення. Ця категорія дітей вимагає спеціальних заходів у організації їх навчання. Виявлено певні труднощі в організації процесу навчання в школах, де є діти-мігранти: труднощі організації вивчення мови; труднощі соціалізації в шкільному співтоваристві; труднощі організації дозвілля (позашкільного часу); труднощі, пов'язані з подоланням негативної суспільної думки стосовно мігрантів; труднощі побудови індивідуального освітнього маршруту. Полікультурна освіта є ключовим чинником успішної адаптації дітей-мігрантів у новому соціокультурному середовищі. Вона виконує одночасно освітню, соціалізуючу та інтеграційну функції, забезпечуючи дітям не лише доступ до знань, а й підтримку у процесі формування нової ідентичності, побудови міжкультурних відносин і набуття почуття приналежності до приймаючої спільноти. Впровадження полікультурної освіти є не лише педагогічним завданням, але й соціальною потребою сучасного суспільства. Вона стає ефективним механізмом інтеграції дітей-мігрантів, підтримує їхню освітню успішність та психосоціальний добробут, а також зміцнює соціальну згуртованість у багатокультурних спільнотах. Подальші наукові розвідки у цьому напрямі мають бути спрямовані на вироблення практичних стратегій полікультурного навчання, адаптованих до умов конкретних країн і регіонів.

Конфлікт інтересів. Автори підтверджують відсутність фінансових, особистих чи інших інтересів, що можуть розглядатися як потенційний конфлікт інтересів щодо публікації цієї статті.

Фінансування. Робота виконана за відсутності фінансової підтримки з боку будь-яких організацій.

Доступність даних. Це теоретичне дослідження не передбачає використання додаткових наборів даних.

Використання штучного інтелекту. Інструменти штучного інтелекту не використовувались при написанні цієї роботи.

Список використаної літератури

1. Гуренко О.І. Світові моделі та стандарти підготовки майбутніх фахівців соціальної сфери: полікультурний аспект. Соціально-освітні доміанти професійної підготовки фахівців соціальної сфери та інклюзивної освіти: колективна монографія / О.Гуренко, Н.Захарова, Н.Мацейко, К.Петровська, А.Попова, А.Тургенєва; за заг. ред. К.Петровської. Вінниця: ТВОРИ, 2023. 256 с.
2. Пришляк О.Ю. Формування міжкультурної компетентності майбутніх фахівців соціономічних професій: теоретичний контекст: монографія / за наук. ред. В.П.Кравця. Тернопіль: Осадца Ю.В., 2021. 556 с.
3. Шульга М.О. Велике переселення: репатріанти, біженці, трудові мігранти. Київ: Інститут соціології НАН України, 2002. 700 с.
4. Bakhov I., Byrkovych T. Enhancing cross-cultural competence of students under conditions of limited social communication. AD ALTA: Journal of interdisciplinary research. 2021. No.11(1). P.51–56.
5. Banks J.A., Banks C.A. M. Multicultural education. Issues and Perspectives. New York: MacMillan, 2003. 173 p.
6. Berry J.W. Acculturation: living successfully in two cultures. International Journal of Intercultural Relations. 2005. No.29(6). P.697–712.
7. Hammer M.R., Bennett M.J., Wiseman R. Measuring intercultural sensitivity: The intercultural development inventory. International Journal of Intercultural Relations. 2003. Vol.27. P.421–447.
8. Nieto S., Bode P. Affirming Diversity: The Sociopolitical Context of Multicultural Education. White Plains, NY: Longman Press, 2013. 450 p.
9. Sleeter Ch.E. Critical Race Theory and the Whiteness of Teacher Education. Urban Education. 2016. No.52(2). P.155–169.

References

1. Hurenko, O.I. (2023). Svitovi modeli ta standarty pidhotovky maybutnikh fakhivtsiv sotsial'noyi sfery: polikul'turnyy aspekt [World models and standards of training future specialists in the social sphere: A multicultural aspect]. In O.Hurenko, N.Zakharova, N.Matseiko, K.Petrovska, A.Popova, & A.Turheneva (Eds), *Sotsial'no-osvitni dominanty profesijnoyi pidhotovky fakhivtsiv sotsial'noyi sfery ta inklyuzivnoyi osvity* [Socio-educational dominants of professional training of specialists in the social sphere and inclusive education]. TVORY. [in Ukrainian]
2. Pryshliak, O. (2021). *Formuvannya mizhkul'turnoyi kompetentnosti maybutnikh fakhivtsiv sotsionomichnykh profesiy: teoretychnyy kontekst* [Formation of intercultural competence of future specialists in socionomic professions: theoretical context]. Osadtsa. [in Ukrainian]
3. Shulha, M.O. (2002). *Velyke pereselennya: repatrianty, bizhentsi, trudovi mihranty* [The great migration: repatriates, refugees, labour migrants]. Institute of Sociology of the National academy of Sciences of Ukraine. [in Ukrainian]
4. Bakhov, I., Byrkovych, T. (2021) Enhancing cross-cultural competence of students under conditions of limited social communication. AD ALTA: Journal of interdisciplinary research. No. 11 (1). P. 51-56
5. Banks, J.A., & Banks, C.A. (2003). Multicultural education. Issues and Perspectives. MacMillan.
6. Berry, J. (2005). Acculturation: living successfully in two cultures. *International Journal of Intercultural Relations*, 29(6), 697–712.
7. Hammer, M.R., Bennett, M.J., & Wiseman, R. (2003). Measuring intercultural sensitivity: *The intercultural development inventory*. *International Journal of Intercultural Relations*. 27. 421–447.
8. Nieto, S., & Bode, P. (2013). *Affirming Diversity: The Sociopolitical Context of Multicultural Education*. Longman Press.
9. Sleeter, C. (2016). Critical Race Theory and the Whiteness of Teacher Education. *Urban Education*, 52 (2), 155–169.

Статус статті: Отримано: 13.09.2025 Прийнято: 16.10.2025 Опубліковано: 30.10.2025

Myhalyna Zoriana

PhD in Pedagogical Sciences, Associate Professor
Department of English Philology

State University «Uzhhorod National University», Uzhhorod, Ukraine

DIFFICULTIES OF MIGRANT CHILDREN'S ADAPTATION IN A NEW SOCIOCULTURAL ENVIRONMENT AND PATHWAYS TO THEIR RESOLUTION

Abstract. The article examines the difficulties of migrant children's adaptation to a new socio-cultural environment through the lens of multicultural education. The study identifies key difficulties faced by children during the integration process, including language barriers, social isolation, challenges in organizing leisure activities, the development of an individual educational trajectory, and overcoming negative public attitudes. Multicultural education is considered as a strategic approach that not only facilitates the harmonious integration of migrant children but also enriches the educational environment by fostering an atmosphere of mutual respect, cultural dialogue, tolerance, and inclusivity. The aim of the article is to identify and analyze the main problems of migrant childrens' adaptation and to outline possible ways of overcoming them within the framework of multicultural education. To achieve this aim, general scientific methods such as analysis, synthesis, systematization, comparison, and generalization were applied in the study of scientific and methodological literature. The findings demonstrate that migrant children encounter multiple obstacles during the adaptation process. Ignoring these issues leads to growing social tension, marginalization, conflicts, and the persistence of stereotypes. Conversely, multicultural education provides favorable conditions for integration, fosters a sense of belonging to the new society, and simultaneously supports the preservation of cultural identity. Thus, multicultural education performs a dual function: it helps migrants adapt more quickly to a new environment and at the same time prepares the host society for life in conditions of cultural diversity. Further scientific research in this direction should be aimed at developing practical multicultural education strategies adapted to the conditions of specific countries and regions.

Keywords: migrant children, intercultural interaction, intercultural communication, multicultural education.